

HET GLAZEN PLAFOND IN DE SPORT

Vrouwen verdienen in België nog altijd 23 procent minder dan mannen. Hoe schrijnend dat ook is, in het voetbal of de wielersport lachen ze daar eens ferm mee. Als Kevin De Bruyne zo rond de 25 miljoen per jaar zit, zouden Tessa Wullaert of Tine De Caigny met die 23 procent minder ergens rond de 19 miljoen zitten. Niet eens in de buurt. Als de best-betaalde wielrenners jaarlijks iets van een 5 miljoen ophalen, zouden Lorena Wiebes en Annemiek van Vleuten er 4 moeten krijgen. Daar komen ze over hun hele carrière niet aan.

Ja, ja, kijkcijfers en zo. Maar bovenal ook: een situatie die historisch is scheefgegroeid, en zich lastig een-twee-drie laat rechtzetten. Wat wel opvalt, is dat de erfzonde vooral de oude(rwets)e traditiesporten treft. Nieuwe sporten zijn minder besmet met de gender-erfzonde. In 'moderne' olympische disciplines als surfen, skateboards, breakdance of muurklimmen is de sekse-loonkloof een pak minder bruusk. Er is dus hoop voor de sport. Een muurklimster botst alvast niet op een glazen plafond. (MH)

FOTO: SHUTTERSTOCK

JEROEN SCHEERDER

De zomer van de girlpower

Het is altijd opletten geblazen wanneer sportcommentatoren het woord 'historisch' in de mond nemen. Voor je het weet, dreigt er immers een inflatie aan memorabele sportmomenten. De zomer van 1969 was die van Merckx, de zomer van 1976 die van Van Impe, de zomer van 1986 die van de Rode Duivels, de zomer van 1996 die van Fred en Ulla enzovoort. Voor elke natie is er een eigen hitparade van onuitwisbare topsportsuccessen. Een sportcanon ten dienste van het nationale collectiviteitsgevoel. En wat met de zomer van 2022, toch één zonder Spelen of WK voetbal? Waarom zouden we binnen enkele jaren spreken over het 'zomer 2022-moment'?

Wel, omdat die zomer de geschiedenis zou kunnen ingaan als die waarin vrouwensport op topniveau eindelijk zijn doorbraak wist te realiseren. Excuseer, we schrijven drie jaar ver in het derde decennium van het derde millennium en vrouwen-topsport zou nog niet op de kaart staan? De vorige honderd jaar hebben toch heel wat *sportpionnières* voortgebracht? Of hebben *La Divine* Suzanne Lenglen (tennis), *Queen of the Waves* Gertrude Ederle (zweven), *Colour Line Breaker* Althea Gibson (tennis), Wilma Rudolph (atletiek), Toni Stone (baseball), Ann Meyers Drysdale (basketbal) of – iets recenter – onze eigen Ann Wauters (basketbal), de zussen Williams (tennis) en Megan Rapinoe (voetbal), er maar enkelen te noemen, zich voor niets uit de sportnaad gewerkt? Niet alleen op het veld hebben vrouwen hun sportstrepen verdiend: heel wat trainsters, sport-journalistes en sportanalistes gelden intussen als vaste waarden langs de zijlijn, op de krankenredactie of in de tv-studio.

Nee, als de zomer van 2022 als een kantelmoment herinnert wordt, dan zal dat te danken zijn aan het feit dat nooit eerder zoveel mensen vrouwentopsport op het beeldscherm volgden. Twee events kenden een fenomenale tv-primeur: het UEFA EK in Engeland voor vrouwen en de Tour de France Femmes. Voetbal en wielrennen dus, twee erg belangrijke mediasporten, toch zeker in Europa, en bovendien lange tijd op en top mannenbastions. Beide meerdaagse sportwedstrij-

den kennen nochtans al een zekere traditie. Hoewel van de vrouwen-Tour in 1955 een eenmalige editie verreden werd, zou 1984 voor beide events als het officiële startjaar kunnen worden beschouwd. Trouwens, ook voor de damesatletiek was 1984 een pioniersjaar: Joan Benoit werd de eerste olympische marathonkampioene en Nawal El Moutawakel won als eerste Afrikaanse en eerste moslima een gouden medaille op de Spelen.

Terug naar het vrouwen-EK en de Tour voor vrouwen met enkele cijfers. Volgens de VRT keken er tijdens de sportzomer van 2022 in Vlaanderen dagelijks gemiddeld meer dan 150.000 mensen naar het EK-vrouwenvoetbal, gemiddeld meer dan 280.000 mensen naar de vrouwen-Tour en gemiddeld bijna een half miljoen mensen naar *Vive le vélo*, de wielertalkshow die ook naar aanleiding van de Tour de France Femmes uitgezonden werd. Ter vergelijking: tijdens het Belgische voetbalseizoen 2021-2022 keken gemiddeld iets meer dan 250.000 mensen naar een wedstrijd in 1A, terwijl de Women's Scoore Super League gemiddeld door circa 65.000 mensen werd bekeken (daarmee is het Belgische vrouwenvoetbal anno 2022 een populairdere kijksport dan de 1B-mannenncompetitie die gemiddeld iets minder dan 63.000 kijkers telde). Naar de Tour de France – die voor mannen dus – keken in Vlaanderen gemiddeld ruim een half miljoen mensen en naar *Vive le vélo*

tijdens de mannen-Tour gemiddeld bijna 670.000 mensen. Sport scoort op de buis, zeker tijdens de zomermaanden. Sinds de zomer van 2022 is dat ook het geval voor het vrouwenvoetbal en de vrouwenkoers. Mogen dit succesdooi verder aanvullen, weliswaar op enige afstand: de WK-wedstrijden van de Belgian Cheetahs, de Belgian Cats, de Yellow Tigers en de Red Panthers, die eveneens in de sportzomer van 2022 plaatsvonden.

Kijkcijferrecords wekken vlug de verwachting dat deze in de breedte zullen afstralen. Naar sport kijken zou mensen aan het sporten zetten. Daar is vooralsnog geen eenduidige wetenschappelijke empirische evidentie voor. Kijkers genieten op de eerste plaats van de speltactiek en koersstrategie. Kijkplezier als aantrekkingsfactor dus, en dat is een kaart die het vrouwenvoetbal, het vrouwenwielrennen en bij uitbreiding andere vrouwensporten verder zullen moeten blijven trekken. Er is evenwel nog een gele en een rode kaart, lees: verbeterpunten. Geel voor vooralsnog weinig diversiteit – graag wat meer vrouwelijke Lukaku's en Girmays. Rood voor de ondervertegenwoordiging van vrouwen in de sportbestuurskamers. Vrouwensport zit nog te zeer in witte en mannelijke handen. ■

Prof. Jeroen Scheerder is hoogleraar sportbeleid en sportsociologie aan de KU Leuven.